

בעיות עם עגלת החלב

למחרת בבוקר קיט וקאט התעוררו מוקדם, בלי שמישהו היה צריך להעיר אותם. הם פחדו שיאחרו להובלת החלב. אבל הסבא רק עכשיו יצא כדי להכין את החלב ולעמיס אותו על העגלה, כך שהיה להם זמן מספיק על מנת להתלבש, בזמן שסבתא הכינה ארוחת הבוקר. סבתא עזרה להם גם קצת עם רכיסת הכפתורים ועם חלקי הלבוש המסובכים יותר.

המטבח של הסבתא היה מאוד דומה לזה שבבית, אך קצת יפה יותר. על הרצפה היו מרצפות אדומות, צלחות כחולות תלויות היו מסביב על הקירות, ועמדו גם על מדפים ליד התנור. על הקיר תלוי היה גם אילפס חימום גדול, כולו נחושת מבריקה.

על המיטות בחדר ובארונות היו ציפיות וציפות רקומות רבות. סבתא רקמה אותם בעצמה והייתה גאה מאוד בעבודתה זו. היא תמיד הזיזה את וילאות הארונות כשמישהו ביקר בביתה, כדי שיוכלו לראות את עבודתה.

אבל כשהתאומים היו כבר לבושים אמרה פתאום סבתא:

לעצמו שטוב היה לו הדוד יעקוב היה לוקח איתו את הסינור בדרך לאמריקה, אבל לא אמר מילה. הסינור השני נראה שהיה כבר זמן רב בארון. "זה הסינור של אמא שלכם כשהייתה ילדה קטנה" אמרה סבתא.

הסינור היה בלוי מאוד ומתוקן בטלאים מצבעים שונים. קאט הביטה בשמלה הטובה שלה. היא הביטה בסינור. היא חשבה על עגלת החלב ושקלה האם היא רוצה לצאת עם העגלה עד כדי כך שתלבש את הסינור הבלוי על שמלתה הטובה. היא שמה אצבע בפה והביטה בסבתא.

סבתא לא אמרה מילה, רק החזיקה את הסינור לפניה. לאט, לאט לבשה קאט את הסינור וסבתא כפתרה אותו מאחור.

התאומים בקושי אכלו דבר מה לארוחת הבוקר, כל כך רצו למהר לעגלת החלב. רק לגמו את טיפת החלב האחרונה וכבר רצו לחצר בו עמדו הכלבים. הם עזרו לסבא לרתום אותם לעגלה. היו אלה שני כלבים גדולים, אחד לבן, שני שחור. קראו להם פאול ופטר.

העגלה הייתה קטנה, בדיוק למידתם של הכלבים, וצבועה בכחול. כדי החלב היו כבר עמוסים עליה והיה שם גם מושב קטן.

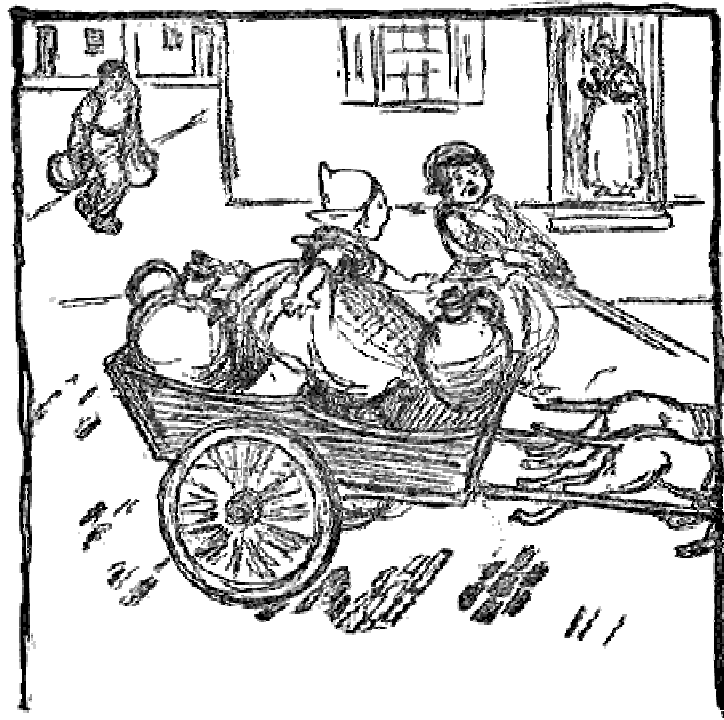
כשהכלבים היו כבר רתומים סבא הרים את קאט ושם אותה על המושב. היא החזיקה חזק, בשתי ידיה את דופן העגלה.

"וי, אתם לבושים בבגדים הטובים ביותר שלכם. סבא כלל לא חשב על זה כשהבטיח לכם שתצאו איתו בעגלה. כן, זה מתאים לו!, על מה הוא חשב?!" קיט וקאט פחדו כבר שהיא לא תרשה להם לצאת עם סבא. הם כיסו את עיניהם באגרופיהם הקטנים והתחילו לבכות. אך סבתא מיד אמרה: "נמצא מוצא, אל תבכו."

היא הוציאה מהארון שני סינורים. אחד היה קטן מאוד והגיע לקיט רק מעל הברכיים. אבל היא חגרה לו את הסינור.

"זה היה הסינור של הדוד יעקב, כשהיה ילד קטן. הוא אמנם לא מספיק גדול אבל לפחות יפתור חלקית את הבעיה." קיט התבייש ללבוש את הסינור. הוא חשב

קאט לא תמיד נפלה בחזרה על הספסל, אך זה כבר לא היה חשוב, והיא לא חשבה על שום דבר, ורק צעקה וצעקה. פטר ופאול רצו קדימה, וקייט רץ כמה שיכול היה, עד שלא היה יכול כבר להספיק יותר. הוא התישב על האדמה וגלש אחרי הכלבים, אבל לא עזב את המושכות!

כשקייט התישב על הארץ המושכות משכו בכלבים והם נעצרו. אבל קאט לא נעצרה, היא עפה מהעגלה ונפלה על הארץ בין הכלבים, אך לא הפסיקה לצרוח.

סבא נתן לקייט את המושכות וגם מקל קטן לזירוז הכלבים, ואמר לו ללכת לאט ליד העגלה, ולא לעזוב את המושכות.

סבא בעצמו הלך אחרי העגלה, עם כד ריק ביד. סבתא עמדה בדלת המטבח ונופפה להם לשלום.

"ראשית נלך לגברת דה ווט" אמר סבא "היא קונה תמיק לייטר חלב."

קייט הלך בהתחלה לאט מאוד. אך פתאום עברה לידם עגלת כלבים אחרת, ועליה הנס, ילד שקייט הכיר.

הנס נסע מהר מאוד וכשראה את קייט קרא:

"חלב למכירה, חלב למכירה"

"מעגלה משוכה בשני צבים."

קייט שכח שעליו ללכת לאט. וצעק על הכלבים ונגע בהם במקל.

פטר ופאול קפצו קדימה והתחילו לרוץ!

קייט רץ אחריהם מהר כפי יכולתו, כשהוא מחזיק חזק את המושכות, אבל לכלבים היו ארבע רגלים לכל אחד ולקייט רק שתיים. אז הוא לא יכול היה להשיג אותם.

קאט פלטה צעקה גדולה ברגע שהכלבים התחילו לרוץ. הכלבים נבהלו כששמעו את הצעקות ורצו עוד יותר מהר. הרי סבא לעולם לא צעק כך עליהם והם לא הבינו מה קורא שם מאחור.

קאט החזיקה בעגלה כמה שרק יכלה, אך הדרך הייתה מרוצפת באבנים והעגלה קפצה כל הזמן, וקאט קפצה יחד איתה, וכך קפצו גם הכדים, והחלב התחיל להשפך.

נוצרו שני חורים עגולים על מושב המכנסי הפאר שלו, כשנגרר על הארץ. חוץ מזה חלב הציף את כל רצפת העגלה!
 רק אז הגיע סבא, קשה לנחש מה היה אומר אילמלא החזיק מקטרת בפיו. הוא הסתכל על העגלה, הסתכל על התאומים ובסוף הוציא מפיו את מקטרתו ואמר בחומרה לקיט:
 "למה לא עשית כפי שאמרתי לך?"

גם קיט צרח, והכלבים הרימו את ראשיהם והתחילו לילל.
 מאחור רץ סבא, מהר ככל יכולתו, אבל זה לא היה מהר מספיק.
 כל הדלתות ברחוב נפתחו, ובעלות הבתים יצאו לראות מה קורה. הן הרימו את קאט, אמרו לה לא לבכות ונגבו את דמעוניה עם הסינורים שלהן, העמידו את קיט על רגליו, השקיטו את הכלבים. פאול ופטר הפסיקו לנבוח. קיט וקאט הפסיקו לבכות ואז הגיע הזמן לראות מה קרה באמת.

הנשים בדקו את הילדים. הן משמשו את ידיהם ואת רגליהם, והכל היה שלם, לא נשברו העצמות. ובכל זאת: לקאט נפער חור גדול בשמלתה הטובה ולקיט

"ווי! זעקה "הבגדים הטובים שלכם. ראו מה עשיתם להם."

"אני לא יכול לראות את החורים במכנסי" אמר קיט. "אבל אני יכולה" אמרה קאט. כל הילדים שמסביב עשו רעש כזה שסבתא משכה את התאומים למטבח, וסגרה את הדלת. אז הרכיבה את משקפיה, והתישבה על הרצפה כדי לראות טוב יותר את הנזקים.

היא סיבבה אותם ובדקה את החורים. הורידה את הסינורים שלהם ואת הבגדים הקרועים והשכיבה את קיט וקאט במיטה.

ואז לקחה זוג מכנסיים ישנים של סבא ומצאה קטע מתאים לעשות ממנו טלאים. הטליאה את המכנס של קיט כל כך מדויק ויפה שרק במבט ממאוד, מאוד קרוב אפשר היה לראות את התיקון.

"עשיתי" ענה קיט "אמרת לי לא לעזוב את המושכות, ואני לא עזבתי אותם לרגע."

"כן, וראה את הבגדים שלו" אמרה אחת הנשים. היא סיבבה את קיט והראתה לסבא את החורים במכנסיים.

"אמרתי לך ללכת לאט" אמר סבא "ראה למה גרמת שלא שמעת בקולי. קרעת את הבגדים שלך ושל קאט, ושפכת חלב. עכשיו לך בחזרה לסבתא!"

"אבל לא יכולתי לשמוע לשני הדברים גם יחד" אמר קיט "השגחתי שלא לעזוב את המושכות."

"הוי, כמה הייתי רוצה להיות עכשיו מטר וחצי גובה.

כי אז לא היה קורה לנו הדבר הזה!"
סבא לקח את מושכות והלך עם העגלה, בלי להוסיף מילה.

התאומים החזיקו ידיים וחזרו לביתה של סבתא. הרבה ילדים אחרים התאספו סביבם והלכו יחד איתם. רעש נעלי העץ שלהם היה כל כך גדול שסבתא יצאה מהבית לראות מה קורה.

אחר כך הטליאה גם את השמלה של קאט, וכשגמרה אמרה לעצמה:

"משום מה התאומים שקטים כל כך." היא נגשה למיטה וראתה שהילדים ישנים חזק, כשהפרצופים שלהם מלוכלכים מדמעות ואפר. היא נישקה להם והעירה אותם, רחצה להם את הפנים והלבישה אותם בבגדים המתוקנים, כך שהרגישו את עצמם כאילו כלום לא קרה.

בינתיים גם סבא גמר למכור את החלב וחזר הביתה. סבתא ניקתה גם את העגלה ולקראת הצהרים איש כבר לא מרגיש שמשהו קרה לתאומים או לעגלה או לבגדים.

אחרי שאכלו את ארוחת הצהריים, והכלבים כבר נחו וסבא גמר לעשן מקטרת הוא אמר:

"עכשיו אקח אתכם הביתה בעגלת הכלבים. רק שהפעם אנהג בעצמי." התאומים התישבו על הספסל של העגלה וסבא הלך לאט, לאט על ידם. כך הם נסעו לאורך תעלת המים בדרך הביתה. הם הגיעו בדיוק כשהשמש שקעה וגברת ודדר יצאה להאכיל את התרנגולות.

